

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120245554
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6120245554.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a členov senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., so sídlom Česká republika, Hradec Králové, Československé armády 954/7, zastúpeného Advokátskou kanceláriou ŠMÍDA advokátni kancelář s.r.o., organizačná zložka, so sídlom Poprad, Námestie sv. Egídia 42/97, proti žalovanému Y. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., M. XXXX/XX, o zaplatenie 7.274,04 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 22. septembra 2020, č. k. 3Csp/52/2020-105, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 7 274,04€ s 5%-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 6 856,75€ od 10.02.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica sa žalobca domáha zaplatenia sumy 7.274,04 € s príslušenstvom a náhrady trov konania. Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal v rámci upomínacieho konania platobný rozkaz sp. zn. 22Up/385/2020 zo dňa 10.03.2020. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote vecne odôvodnený odpor a po vyjadrení súhlasu žalobcu s pokračovaním v konaní bola vec postúpená súdu prvej inštancie. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že pôvodný veriteľ ako veriteľ konajúci v rámci predmetu podnikateľskej činnosti uzatvoril dňa 09.02.2016 so žalovaným ako dlžníkom nekonajúcim v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti zmluvu o spotrebiteľskom poistenom OTP expres úvere č. 0251 3016 16 RSU, na základe ktorej poskytol pôvodný veriteľ žalovanému úver vo výške 7.965 €, splatný v 96 mesačných splátkach vo výške 118,97 €. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť bola 11.420,77 €, v zmluve bola uvedená RPMN za úver 9,98%, ročná úroková sadzba 7,80%, priemerná RPMN 10,08%. V žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru je uvedené, že žalovaný je vlastníkom bytu, v časti "Údaje o príjmoch a výdajoch (záväzkoch)" je uvedené, že žalovaný zarába 1.600 € mesačne. Výška jeho záväzkov (spotrebných úverov) bola v čase žiadosti vo výške 8.100 € s celkovou mesačnou splátkou 116,23 €. Podpisom potvrdil, že všetky údaje sú uvedené úplne a pravdivo. Žiadosť je podpísaná žalovaným. Čestným vyhlásením zo dňa 22.01.2016 žalovaný vyhlásil, že jeho mesačný príjem je vo výške 1.600 € mesačne. Zároveň je uvedené, že v prípade zmeny uvedených skutočností bude o tejto zmene veriteľa neodkladne informovať. Čestné vyhlásenie je podpísané žalovaným. Pôvodný veriteľ listom zo dňa 16.01.2018 oznámil žalovanému vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 30.01.2018. Pôvodný veriteľ listom zo dňa 06.12.2018 žalovanému oznámil postúpenie pohľadávky na žalobcu. Dňa 04.01.2019 bolo toto oznámenie doručené žalovanému. Pohľadávka bola postúpená žalobcovi na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 04.12.2018 medzi žalobcom a pôvodným veriteľom. Predžalobnou výzvou zo dňa 05.02.2020 vyzval žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy. Právne vec súd

posúdil podľa § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 písm. l), písm. k), § 11 ods. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. (účinnom do 31.12.2018 - v čase postúpenia pohľadávky). Súd na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Súd sa v prvom rade zaoberal aktívnou legitímáciou žalobcu a to z dôvodu, že v prípade postupovania pohľadávok z bankových subjektov na tretie osoby (nebankové subjekty) musia byť splnené osobitné podmienky podľa zákona o bankách. Pôvodný veriteľ vyzval výzvou zo dňa 07.12.2017 žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Výzva bola žalovanému doručená dňa 12.12.2017. Súd mal za to, že sporové strany uzavreli zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 8.100 € a ten sa zaviazal úver splatiť v 96 mesačných splátkach vo výške 118,97 €. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť bola 11.420,77 €, v zmluve bola uvedená RPMN za úver 9,98%, ročná úroková sadzba 7,80%, priemerná RPMN 10,08%. Zmluvu súd považoval za uzatvorenú platne. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalobca skúmanie bonity preukazoval vyplnenou žiadosťou o poskytnutie úveru a čestným prehlásením. Súd mal za to, že pôvodný veriteľ dostatočne skúmal bonitu žalovaného, pričom nedošlo k hrubému porušeniu tejto povinnosti. Za hrubé porušenie, ako je uvedené vyššie sa považuje, ak veriteľ vôbec neprihliadal na bonitu žalovaného a za týmto účelom nevykonal žiadne šetrenie. V žiadosti o poskytnutie úveru je uvedené, že žalovaný je vlastníkom bytu, má mesačný príjem vo výške 1.600 € a zároveň má záväzky vo výške 8.100 € s mesačným výdavkom vo výške 116,31 €. Súd z predložených listín žalovaného zistil, že v čase uzatvorenia zmluvy mal žalovaný splácať na všetky úvery celkovo sumu 805,69 €. Z uvedeného vyplýva, že pôvodný veriteľ prihliadol na jednak vlastníctvo žalovaného, jednak na výšku mesačného príjmu uvedenú v žiadosti o poskytnutie úveru a zároveň aj na výšku mesačných výdavkov žalovaného. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že on sám neuvádzal výšku mesačného príjmu 1.600 €, keďže žiadosť je podpísaná žalovaným a v žiadosti je uvedené, že žalovaný sa zaviazal uviesť úplné a pravdivé údaje. Z príjmu 1.600 € mesačne by bol žalovaný schopný splácať úver v dohodnutých splátkach. Takisto neobstojí tvrdenie žalovaného, že z uvedeného povolania "robotník" musí byť zjavné, že nezarába 1.600 € mesačne. Súd konštatoval, že nijaký právny predpis neustanovuje akú maximálnu výšku príjmu má to ktoré povolanie. Príjem aj povolania robotníka, tak nie je ohraničený a teda môže mať mesačný príjem aj vyšší ako uvedených 1.600 €. Pôvodný veriteľ tak nemohol na základe informácie o povolaní žalovaného odhadnúť jeho mesačný príjem. Uvedené skutočnosti zároveň žalovaný potvrdil aj čestným vyhlásením. Súd mal za to, že ak by aj pripustil, že skúmanie bonity žalovaného pôvodným veriteľom nebolo úplne dôkladné a tým by úplne nekonal s odbornou starostlivosťou, určite vzhľadom na vyššie uvedené neporušil svoju povinnosť podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v hrubom rozsahu. Vzhľadom na námietku absencie údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) /predtým § 9 ods. 2 písm. k)/ zákona o spotrebiteľských úveroch súd poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí - uznesenie NR SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 konštatoval že "eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach. Žalovaný zároveň namietal nesprávne uvedený údaj celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť je v zmluve uvedená vo výške 11.420,77 €. Úver mal byť splatený v 96 mesačných splátkach vo výške 118,97 €, teda v celkovej sume 11.421,12 €. Údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť je tak nesprávne uvedený o 0,35 €. Súd však nepovažoval pre tento nedostatok poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov a to z dôvodu, že v prípade nesprávne uvedeného údaje o takúto sumu nepresahujúcu ani 1 €, by išlo o prílišný formalizmus, čo by odporovalo účelu zákonného ustanovenia o náležitostiach zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Súd bol toho názoru, že skôr ide o písársku chybu, ako o úmysel veriteľa nesprávne uvedeným údajom zavádzať spotrebiteľa. Preto súd nepovažoval ani z tohto dôvodu poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Po preskúmaní mal súd teda nárok žalobcu za preukázaný. Pôvodný veriteľ v súlade so zákonom pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celého dlhu. Došlo k riadnemu postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Zmluva o úvere obsahuje všetky obligatórne náležitosti, preto sa úver nebude považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný poskytnutý úver riadne a včas nesplatil. Preto súd žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.274,04

€. Vzhľadom k tomu, že je žalovaný so zaplatením dlžnej sumy v omeškaní, priznal súd žalobcovi popri istine aj zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, a to vo výške podľa § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z.. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.856,75 € od 10.02.2018 do zaplatenia. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100%, keďže žalobca mal vo veci úplný úspech.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Mal za to, že súd nesprávne právne posúdil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy nie je bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na ustanovenie §7 ods. 1, ods. 4, ods. 15, ods. 16 zákona č. 129/2010 Z. z., z ktorých podľa žalovaného vyplýva, že veriteľ má povinnosť pred poskytnutím spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Vynaložením odbornej starostlivosti veriteľa (ktorým je veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky) sa v zmysle § 7 ods. 16 Zákona rozumie- posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov. V konaní bolo podľa žalobcu preukázané, že pôvodný veriteľ (OTP Banka. a.s.) si pred poskytnutím úveru neoveroval schopnosť splácať úver v príslušných registroch spotrebiteľských úveroch. Žalovaný ďalej uviedol, že ak by si pôvodný veriteľ (OTP Banka, a.s.) splnil svoju zákonnú povinnosť a posudzoval by jeho schopnosť splácať spotrebiteľský úver s prihliadnutím na údaje uvedené v registri spotrebiteľských úveroch, zistil by, že žalovaný mal v čase uzatvorenia Zmluvy mesačné splátky iných úverov spolu vo výške 905,65 EUR (+ splátka na základe Zmluvy vo výške 118,97 = 1.024,62 Eur). Jeho čistý priemerný mesačný príjem zo zamestnania sa pohyboval vo výške cca 585 EUR. Ďalej žalovaný poukázal na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Mal za to, že pôvodný veriteľ sa dopustil hrubého porušenia povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 uvedeného zákona, a preto je podľa žalovaného poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Namietal, že pôvodný veriteľ neposudzoval jeho schopnosť splácať úver s ohľadom na údaje získané z registrov spotrebiteľských úverov. Pôvodný veriteľ si dokonca ani len neoveril príjem žalovaného či už prostredníctvom Sociálnej poisťovne, výpliatnými páskami alebo výpisom z účtu banke. Žalovaný tiež namietal, že v konaní pred súdom prvej inštancie viackrát uvádza, že žalobca nebol oprávnený žiadať jednorazové splatenie úveru, nakoľko pôvodný veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., čím sa súd vôbec nezaoberal. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru poskytnutého na základe zmluvy, urobené pôvodným veriteľom listom zo dňa 16.01.2018 je podľa žalovaného v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné, nakoľko je v rozpore s § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Ďalej žalovaný namietal, že vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k planému postúpeniu pohľadávky zo zmluvy na žalobcu, žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Žalovaný s poukazom na vyššie uvedené mal za to, že napadnutý rozsudok je v celom rozsahu nesprávny, nepreskúmateľný a tým aj nezákonný, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nedostatočným odôvodnením rozsudku porušil právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. Žalovaný navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalobcovi neprizná náhradu trov konania alebo, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi a rozhodnutím súdu prvej inštancie. Žalovaný vo svojom odvolaní podľa žalobcu nepriniesol novú argumentáciu ani nové dôkazy a mal za to, že s predloženými námietkami sa súd v odôvodnení rozsudku už vypořiadal v dostatočnom rozsahu. Žalobca preto navrhoval odvolaciemu súdu, aby odvolanie žalovanej strany v plnom rozsahu zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebný podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP z nasledovných dôvodov:

5. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

6. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského

úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

7. Zákon o spotrebiteľských úveroch vo svojom ustanovení § 7 ods. 1 ukladá veriteľovi poskytujúcemu úver povinnosť skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Odbornou starostlivosťou je potrebné rozumieť vykonávanie takých úkonov zo strany veriteľa, ktoré smerujú k objektívnemu zisteniu bonity spotrebiteľa, predovšetkým zistenie celkovej výšky peňažných záväzkov spotrebiteľa z dostupných registrov, ako aj z informácií od samotného spotrebiteľa, celkovej výšky príjmov spotrebiteľa a zistenie na účely posúdenia bonity spotrebiteľa tej skutočnosti, aká je sociálna situácia spotrebiteľa. Za splnenie tejto povinnosti nemožno považovať posúdenie bonity spotrebiteľa len na základe dostupných informácií od samotného spotrebiteľa aspoň bez toho, aby si veriteľ tieto informácie akýmkoľvek dostupným spôsobom overil, napr. zistením príjmov spotrebiteľa u jeho zamestnávateľa, či vyžadovaním potvrdení o príjme priamo od spotrebiteľa.

8. V predmetnej veci právny predchodca žalobcu - spoločnosť OTP Banka Slovensko, a.s. (ďalej len „predchodca žalobcu“) pri skúmaní bonity žalovaného vychádzal len z informácií, ktoré mu poskytol sám žalovaný v čestnom prehlásení a v žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru zo dňa 09.02.2016, kde žalovaný uviedol výšku svojho príjmu a svoje záväzky. Odvolací súd skúmanie bonity klienta zo strany právneho predchodcu žalobcu nepovažuje za konanie s odbornou starostlivosťou. Žalobca v konaní nepreukázal, že by jeho právny predchodca pri skúmaní bonity klienta postupoval s odbornou starostlivosťou. Zároveň má odvolací súd na rozdiel od právneho názoru súdu prvej inštancie za to, že v predmetnej veci išlo zo strany právneho predchodcu žalobcu aj o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch), teda povinnosti posúdenia s odbornou starostlivosťou schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Príjmy a výdavky žalovaného totiž nemožno poznať len z údajov uvádzaných samotným spotrebiteľom v žiadosti ako je uvedené vyššie, či z jeho čestného prehlásenia. Žalovaného výdavky a tiež jeho príjmy, zostali právnym predchodcom žalobcu nepoznané. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa veriteľ musí vychádzať jednak z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, a tiež z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch a o rodinnom stave, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii, ktorými v danej veci právny predchodca žalobcu nedisponoval.

9. Zákon právnou úpravou skúmania bonity spotrebiteľov chráni spotrebiteľov práve pred ich neúmerným zadlžovaním. Sankciu, ktorú zákon v danom prípade pre absenciu postupu veriteľa konať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity spotrebiteľa upravuje v ustanovení § 11 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa.

10. Ak porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa dosiahne intenzitu hrubého porušenia povinností, t. j. bez objektívneho zistenia finančnej situácie spotrebiteľa a bez akéhokoľvek prihladenia na údaje z príslušnej databázy, ako v danej veci, úver sa bude považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že právny predchodca hrubo neporušil povinnosti podľa §7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, s čím sa vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nestotožňuje. Odvolací súd poukazuje na to, že porušenie skúmania bonity spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou je zákonom sankcionované, a to jednak už vyššie uvedenou sankciou bezúročnosti a bez poplatkovosti spotrebiteľského úveru, ale aj v zmysle vety prvej §11 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa tiež sankciou, že veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, s čím sa súd prvej inštancie nezaoberal, ako namietal aj žalovaný, keď súd skúmal len to, či právny predchodca žalobcu hrubo neporušil povinnosť konať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity klienta viazaný na sankciu bezúročnosti a bez poplatkovosti bez toho, aby tiež skúmal oprávnenie veriteľa žiadať od spotrebiteľa jednorazové splatenie úveru podľa prvej vety § 11 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto nebolo možné v tomto smere preskúmať odvolacím súdom. Preskúmanie oprávnenia vyžadovať jednorazové splatenie úveru pritom bolo pre posúdenie danej veci rozhodujúce, keď v predmetnej veci došlo k zosplateniu úveru právnym predchodcom žalobcu ku dňu 01.01.2018. Sankcia uvedená v ustanovení § 11 ods. 2 vete prvej zákona o ochrane spotrebiteľa má pritom priamy vplyv nielen na posúdenie platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti právnym predchodcom žalobcu, ale rovnako tak na posúdenie

aktívnej legitímácie žalobcu v súvislosti so spôsobilosťou postúpiť pohľadávku (postúpiť je možné len splatnú pohľadávku) v zmysle ustanovení zákona č. 483/2001 Z. z. zákona o bankách (§92 ods. 8).

11. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. V ďalšom konaní súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, opätovne posúdi, či právny predchodca žalobcu postupoval v súlade s ustanovením § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou, opätovne vyhodnotí intenzitu porušenia povinnosti veriteľa konať v súlade s §7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa a s ohľadom na možnú aplikáciu sankcie podľa § 11 ods. 2 vyhodnotí platnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a s tým súvisiacu aktívnu legitímáciu žalobcu podľa vyššie uvedeného ustanovenia zákona o bankách.

13. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

14. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).